



**HOTĂRÂREA Nr. 256
din 27.06.2018**

Dosar nr.: 489/2017

Petiția nr.: 4767/19.09.2017

Petent:

Reclamați: Ministerul de Interne
Senatul României
Camera Deputaților

Obiect: condițiile impuse la angajare

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele și domiciliul petentei

1.

Numele și reședința părților reclamate

2. Ministerul de Interne
3. Senatul României
4. Camera Deputaților

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

5. Petentul a fost trecut în rezervă disciplinar. Petentul a încercat să revină în poliție pe fondul angajărilor masive în cadrul Ministerului de Interne. Petentul arată faptul că prevederile Legii nr. 53/2011 care a completat prevederile art. 109, art. 11 din Legea nr. 80/1995 a fost instituit un privilegiu pentru militarii din M.A.P.N., S.R.I., S.I.E. și S.T.S. în raport cu militarii din M.A.I.

III. Procedura de citare

6. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

7. Prin adresa nr. 4767/28.09.2017 a fost citat petentul, iar prin adresa nr. 4986/28.09.2017 au fost citate părțile reclamate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 10.10.2017.

8. La termen au lipsit părțile.

9. Punctul de vedere formulat de către părțile reclamate a fost comunicat petentului.

10. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

11. Prin sesizarea făcută, petentul arată faptul că și-a desfășurat activitatea în cadrul Inspectoratului Județean de Poliție și Frontieră Călărași, fiind trecut în rezervă în cursul anului 2001. Petentul arată că măsura luată a fost luată abuziv, nedreptatea suferită

aducându-i prejudicii petentului, cu atât mai mult cu cât acesta nu s-a putut adapta la viața civilă.

12. În anul 2016 au avut loc angajări masive în M.A.I. din sursă externă ca urmare a pensionării unui număr mare de polițiști.

13. Petentul a adresat un memoriu ministrului Afacerilor Interne. Prin răspunsul cu nr. 282413/S2 din 13.07.2017 a fost informat ca cererea nu poate fi soluționată favorabil, pentru ca art. 8, alin (1) lit. a) din Anexa nr. 2, la Ordinul M.A.I. nr. 177/2016, privind activitatea de management resurse umane in unitățile militare ale M.A.I. statuează: "Cadrele militare in rezerva pot fi recrutate in vederea reîncadrării in activitate daca îndeplinesc cumulative următoarele criterii specifice: a) nu au fost trecute in rezerva in condițiile art. 85 lit. a), d), i), j), k) (...) din Lg. 80/1995".

14. In considerarea dispozițiilor art. 7, din Legea 554/2004, privind contenciosul administrativ, petentul a formulat o Plângere Prealabila prin care a solicitat ministrului sa revoce in parte art. 8, alin. 1, lit. a) din Anexa nr. 2, la Ordinul M.A.I. nr. 177/2016, mai exact sa abroge litera "j" din conținutul textului de lege, argumentând ca prin formularea acestei prevederi se realizează o discriminare între cadrele militare, in sensul ca ofițerii/subofițerii care suporta consecințele răspunderii disciplinare nu mai pot fi niciodată reangajați in MAI, in timp ce ofițerii/subofițerii care suporta consecințele răspunderii penale - cea mai grava forma a răspunderii juridice - pot fi menținuți in sistem chiar daca comit infrațiuni cu intenție, potrivit art. 87, alin. 3), combinat cu art. 109, alin. 1, din Lg. 80/1995.

15. Petentul arată că pot reveni in MAI, ca lucrători activi, chiar si ofițerii/subofițerii condamnați la pedeapsa închisorii cu executare, întrucât după acordarea beneficiului reabilitării ei nu mai suporta nicio interdicție sau decădere (art. 169, alin. 1, Cod penal), putându-se înscrie la concursurile de încadrare din sursa externa sau putând fi rechemați in activitate de ministru, in timp ce ofițerii/subofițerii îndepărtați disciplinar nu mai pot dobândi vreodată calitatea de lucrător activ, deși răspunderea disciplinara ar trebui sa implice consecințe mai puțin grave decât răspunderea penala.

16. Prin adoptarea art. I, pct. 33, din Lg. nr. 53/2011, care a completat art. 109, alin. 11, din Lg. nr. 80/1995, cele doua camere ale Parlamentului - Senat si Camera Deputațiilor - au instituit un privilegiu pentru militarii din M.A.P.N., S.R.I., S.I.E. si S.T.S. si, totodată, o discriminare pentru militarii din M.A.I.

17. Potrivit art. 87, alin. 3), din Lg. 80/1995, "Cadrele militare în activitate din Ministerul Apărării Naționale condamnate pentru infrațiuni săvârșite cu intenție la pedeapsa amenzii penale sau cu închisoare, cu suspendarea executării ori grațiate, înainte de începerea executării pedepsei sau cu privire la care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, pot fi trecute în rezervă sau direct în retragere ori pot fi menținute în activitate, pe baza propunerilor înaintate ierarhic comandanților/șefilor care au stabilite competențe în acest sens, prin ordin al ministrului apărării naționale".

18. Însă prin prevederile art. 109, alin. 11), din Lg. 80/1995, Legislativul a statuat ca "Dispozițiile art. 87 alin. 3 se aplică în exclusivitate cadrelor militare din Ministerul Apărării Naționale, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe și Serviciul de Telecomunicații Speciale. "

19. Din interpretarea textelor de lege sus menționate rezulta ca militarii condamnați la sancțiuni penale graduale pana la închisoarea cu suspendarea executării pedepsei pot fi menținuți in activitate, însă de acest privilegiu beneficiază numai militarii din M.ApN, SRI, SIE si STS, militarii din M.A.I. fiind excluși totalmente de la acest favor, aceștia suportând exclusiv rigorile prevăzute la art. 87, alin. 1), din Lg. 80/1995.

20. Petentul solicită ca C.N.C.D. să își exercite prerogativele prevăzute de art. 18, alin. 1, din OG nr. 137/2000, solicitând celor doua camere ale Parlamentului sa abroge in procedura de urgenta prevederile art. 109, alin. 11), din Lg. nr. 80/1995, privind statutul cadrelor militare. Art. 87, alin. 3), din Lg. nr. 80/1995, nu mai poate fi abrogat, întrucât reprezintă un drept castigat in raporturile de munca, iar tratatele internaționale din domeniul muncii si securității sociale interzic anularea drepturilor câștigate chiar si in cazul militarilor.

21. De asemenea, solicită să se exercite atribuțiile legale și în privința ordinului M.A.I. nr. 177/2016, solicitând Ministerului Afacerilor Interne eliminarea prevederilor discriminatorii din conținutul art. 8, alin. 1), lit. "a", Anexa nr. 2 la ordinul sus menționat, prin armonizarea acestui text cu legislația în vigoare, principiile generale ale dreptului, precum și cu normele echității și moralei.

22. Petentul solicită și identificarea inițiatorilor nr. 53/2011, care prin art. I, pct 33, au legiferat privilegiul/discriminarea prevăzute acum la art. 109, alin. 11, din Lg. nr. 80/1995, urmând a fi sancționați contravențional, pentru încălcarea prevederilor art. 2, alin. 2) din OG nr. 137/2000 (au promovat dispoziții legale discriminatorii).

23. În conformitate cu prevederile art. 19, alin. 1), lit. "b", din OG 137/2000, petentul solicită să fie mediată discriminarea săvârșită împotriva petentului de către M.A.I., prin ordinul ministrului nr. 177/2016, iar în temeiul art. 20. alin. 3), OG 127/2000, solicitând înlăturarea consecințelor discriminării prin soluționarea favorabilă de rechemare în rândul cadrelor militare active din Ministerul Afacerilor Interne, potrivit art. 43, alin. 1), lit. "b", din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare.

24. Petentul apreciază că faptele penale incriminate în textele anterior menționate, săvârșite de militarii SRI și SIE, sunt indiscutabil mai grave decât aceleași fapte comise de militarii MAI; lucrătorii SRI și SIE, condamnați penal, pot fi menținuți în activitate, în baza art. 87, alin. 3), raportat la art. 109, alin. 11, ambele din Lg. 80/1995, în timp ce jandarmii și pompierii sunt trecuți în rezervă. Petentul solicită eliminarea acestei situații de discriminare.

Punctul de vedere formulat de către părțile reclamate

Punctul de vedere formulat de către MAI

25. Prin punctul de vedere formulat se solicită admiterea excepției de necompetență a C.N.C.D. având în vedere obiectul petiției formulate de către petent cu privire la existența unei presupuse discriminări generate de dispozițiile legale referitoare la proveniența ofițerilor în activitate din cadrul MAI, precum și dispozițiile legale incidente în domeniu, având în vedere art. 29 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor¹ (Procedură).

26. Aspectele semnalate în conținutul petiției vizează existența și aplicarea unor norme juridice stabilite printr-un act normativ la nivel de lege (Legea nr.80/1995 statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare). O analiză raportată la compatibilitatea acestui act normativ cu normele legale referitoare la discriminare sau la egalitatea în drepturi excede competenței CNCD, având în vedere organizarea statului potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale. Semnalăm așadar faptul că CNCD nu se poate substitui, sub aspectul atribuțiilor, altor instituții în vederea soluționării unor petiții ale cetățenilor cu privire la acte normative (inclusiv la nivel de lege) pe care le consideră ca fiind discriminatorii, iar atribuțiile în ceea ce privește controlul constituționalității legilor, prin prisma încălcării prevederilor art. 16 din Constituția României, republicată, revin, potrivit legii fundamentale, Curții Constituționale a României.

27. De asemenea, se precizează faptul că CNCD, ca autoritate de stat, autonomă, nu se poate pronunța cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată, fiind invocată în acest sens poziția constantă a CNCD cu privire la petiții prin care au fost sesizate potențiale situații discriminatorii rezultate inclusiv din aplicarea și interpretarea dispozițiilor legale

28. Referitor la proveniența ofițerilor în activitate din cadrul MAI, potrivit dispozițiilor art.36 alin.(I) lit. d) din Legea nr. 80/1995¹ 2, cu modificările și completările ulterioare, ofițerii în activitate pot proveni din ofițeri în rezervă care au promovat testele de aptitudini și îndeplinesc celelalte condiții stabilite prin ordin al miniștrilor sau al șefilor instituțiilor componente ale sistemului apărării naționale, ordinii publice și securității naționale, în vederea chemării sau rechemării în activitate.

29. Potrivit dispozițiilor art. 87 alin. (3) din Legea nr. 80/1995, cu modificările și completările ulterioare, Cadrele militare în activitate din Ministerul Apărării Naționale condamnate pentru infracțiuni săvârșite cu intenție la pedeapsa amenzii penale sau cu închisoare, cu suspendarea executării ori grațiate, înainte de începerea executării pedepsei sau cu privire la care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, pot fi trecute în rezervă sau direct în retragere ori pot fi menținute în activitate, pe baza propunerilor înaintate ierarhic comandanților/șefilor care au stabilite competențe în acest sens, prin ordin al ministrului apărării naționale. Aceste prevederi legale nu sunt aplicabile, însă, și cadrelor militare din MAI (a se vedea art. 109 alin. (11) potrivit cărora dispozițiile art. 87 alin. (3) se aplică în exclusivitate cadrelor militare din Ministerul Apărării Naționale, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe și Serviciul de Telecomunicații Speciale).

30. În temeiul prevederilor statutare mai sus-amintite, art.8 alin.(1) lit. a) din Anexa 2 la actul normativ intern stabilește criteriul potrivit căruia cadrele militare în rezervă pot fi recrutate în vederea rechemării în activitate dacă (...) nu au fost trecute în rezervă în condițiile art.85 lit.j) sau ale art. 87 din Legea nr.80/1995, articol care prevede: *cadrele militare pot fi trecute în rezervă sau direct în retragere când comit abateri grave de la prevederile regulamentelor militare sau de la alte dispoziții legale.* Art.87 alin.(1) din același act normativ stabilește faptul că ofițerii, maiștrii militari și subofițerii în activitate condamnați prin hotărâre judecătorească la pedeapsa închisorii cu executarea acesteia, precum și cei condamnați pentru infracțiuni săvârșite cu intenție la pedeapsa închisorii cu suspendarea executării ori cu amenda se trec în rezervă sau direct în retragere.

31. Se menționează faptul că situația prezentată mai sus nu este singulară în legislație, o abordare similară existând și în cazul polițiștilor (a se vedea în acest sens dispozițiile art.9 alin.(2) și art. 69 din Legea nr. 360/2002).

Punctul de vedere formulat de către Senatul României

32. Prin punctul de vedere formulat se invocă excepția inadivității formulării petiției întrucât a trecut mai mult de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care petentul putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.

33. Se solicită admiterea excepției necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării în raport cu obiectul petiției, astfel cum este formulat potrivit Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, susținerile petentului fiind strâns legate de critica legiuitorului sub aspectul soluției legislative alese.

34. Pe fond se arată că Proiectul de lege pentru modificarea și completarea Legii nr.80/1995 privind statutul cadrelor militare, având nr. de înregistrare L238/2011, prin care s-a adoptat Legea nr.53/21.04.2011, publicată în Monitorul Oficial nr.290/26.04.2011, a parcurs toate etapele constituționale.

35. Se mai arată că „nu poate fi trasă la răspundere o autoritate publică pentru că nu a reglementat în sensul dorit de reclamant, legiferarea reprezentând atributul exclusiv al legiuitorului căruia îi aparține opțiunea de a reglementa sau nu într-un anumit sens, iar în cazul în care nu face, acest aspect nu i se poate imputa”(Tribunalul București, Sentința nr.2111/04.12.2013).

36. "Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat că Parlamentul este liber să decidă cu privire la politica penală a statului, în virtutea prevederilor art.61 alin.(i) din Constituție în calitate de unică autoritate legiuitoare a țării. Totodată, Curtea a reținut că nu are competența de a se implica în domeniul legiferării și al politicii penale a statului, orice atitudine contrară constituind o imixtiune în competența acestei autorități constituționale..."(Decizia Curții Constituționale nr.405/206).

37. Aspectele prezumtiv discriminatorii semnalate de petent nu își au izvorul într-un fapt volitiv sau omisiv al unei persoane (fizice sau juridice), ci în caracterul prevederilor actelor normative invocate.

38. În considerarea celor prezentate, se solicită să se constate faptul că Senatul României nu a încălcat drepturile prevăzute în Ordonanța de Guvern nr.inv/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată și nu a întreprins acțiuni de natură a discrimina petentul.

Punctul de vedere formulat de către Camera Deputaților

39. Prin punctul de vedere formulat se solicită admiterea excepției necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării în raport cu obiectul petiției iar în subsidiar este invocată lipsa calității procesuale pasive a acestei autorități.

40. Se mai invocă prevederile Deciziei nr. 997/07.10.2008 a Curții constituționale. Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive se arată faptul că nemulțumirea petentului este urmare răspunsului nr.282413/S2/ din 13.07.2017 al cărui emitent nu este autoritatea publică Camera Deputaților. Invocarea de către petent a unor principii și dispoziții constituționale nu poate suplini alte dispoziții legale și anume prevederile art. I din Legea nr.554/2004 și posibilitatea legală a petentului de a ataca la instanța de contencios administrativ un act vătămător sau un refuz nejustificat de rezolvare a unei cereri.

41. Controlul exercitat de C.N.C.D. prin prisma dispozițiilor O.G. nr.137/2000 nu privește examinarea soluțiilor legislative alese de către autoritatea legiuitoare, întrucât ar încălca sfera de competență a Parlamentului, unica autoritate legiuitoare a țării, legiferarea fiind activitatea care este supusă unor norme constituționale și regulamentare, norme care reglementează „traseul” legii din momentul exercitării dreptului de inițiativă legislativă și până la publicarea legii în Monitorul Oficial al României, norme ce formează conținutul procedurii legislative parlamentare și excedează controlului Consiliului Național de Combaterea Discriminării.

V. Motivele de fapt și de drept

42. Colegiul director constată că petentul reclamă prevederile Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare precum și ale Ordinului M.A.I. nr. 177/2016, aspecte de natură a nu îi permite petentului să revină în structura Ministerului Afacerilor Interne întrucât a fost îndepărtat disciplinar din M.A.I.

43. **În drept**, potrivit dispozițiilor art.63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, ce prevede că *„(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.*

44. Astfel, avem în vedere faptul că, în prezenta cauză, a fost ridicată din oficiu excepția de necompetență materială a C.N.C.D.

45. Colegiul director urmează a admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată din oficiu, arătând că o eventuală constatare a unei fapte de discriminare ar afecta norme juridice cu caracter de lege.

46. **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale stabilește următoarele:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.

Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de

«garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării», iar potrivit dispozițiilor art.18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit.c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art. 19 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce aici interesează sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art. 16 referitor la principiul nediscriminării.

Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

47. Având în vedere cele mai sus arătate precum și ordinea analizărilor excepțiilor Colegiul apreciază faptul că admiterea necompetenței materiale face de prisos analiza excepțiilor tardivității și a lipsei calității procesuale pasive a părții reclamate, precum și a fondului petiției.

48. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul nu se poate pronunța prin hotărâre privind obiectul cauzei, însă poate emite un punct de vedere, conform prevederilor art. 18 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, care prevede: „*Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.*”

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, cu modificările ulterioare, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată din oficiu;
2. Emiterea unui punct de vedere;
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

SANDU VERONICA TATIANA – Membru

Redactat T.S./R.B.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Punct de vedere

În materia specifică a nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să adopte și puncte de vedere, **reprezentând opinii cu caracter de îndrumare, însă fără forță juridică obligatorie, în legătură cu principiul nediscriminării.**

O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. 1 prevede: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induce distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă”. Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996). Diferențierea trebuie să se bazeze pe comparația față de alte persoane, grupuri sau comunități (**O.G. nr. 137/2000**, art. 1 alin. 3: „Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.”). Comparabilitatea se analizează în raport cu dreptul invocat ca fiind restrâns sau înlăturat.

Petentul sesizează cu privire la faptul că a dorit să revină în cadrul Ministerului Afacerilor Interne însă prevederile legale și ordinul MAI nr. 177/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile militare ale Ministerului Afacerilor Interne nu permit rechemarea în activitate a ofițerilor și subofițerilor îndepărtați disciplinar.

Cu privire la aceste aspect, Colegiul director apreciază faptul interdicția de a reveni în sistemul de apărare și ordine publică ca urmare a unor sancțiuni disciplinare apare ca fiind disproporționată și ar putea îmbrăca forma discriminării indirecte.

În situația săvârșirii unor fapte penale măsura apare ca fiind necesară, adecvată și proporțională, ținându-se cont și de natura infracțiunii săvârșite. Chiar și în materie penală legiuitorul a prevăzut posibilitatea reabilitării. Aceasta face să înceteze decăderile și interdicțiile, precum și incapacitățile care rezultă din condamnare.

Ori, în contextul expus de către petent rezultă faptul că efectele sancțiunii disciplinare își produc efectele pe termen nedeterminat constituind *per se* o piedică pentru revenirea în sistem, cu toate că sancțiunea disciplinară constituie o sancțiune mai blândă decât cea penală.

Asztalos Csaba Ferenc
Președinte

Sandu Veronica Tatiana
Membru Colegiu director